

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Kate Hewitt

Szicíliai szerelemgyerek

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Kate Hewitt, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A ROMANA 658. eredeti címe: *Lorenzo's Christmas Baby* (Mills & Boon Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Hulley Orsolya

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 658. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-539-1

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Nagy dörrenéssel becsapódott egy kocsiajtó. A váratlan zaj meglepően hatott az éterien nyugodt szicíliai éjszakában. Emma Leighton felkapta a fejét. Házvezetőnőként dolgozott Lorenzo Cavelli hegyek között megbújó birtokán. A főnöke Rómában élt, ő maga pedig nem várt vendéget. A közeli faluból senki sem ment szívesen a sziklaormon terpeszkedő villába. Közismert tény volt, hogy Lorenzo Cavelli nem fogad idegeneket.

Emma sietős lépteket hallott: a látogató végighaladt a kőborítású úton, majd megállt a vaspántokkal megerősített, súlyos tölgyfa ajtó előtt. A lány izgatottan várta a kopogtatást. Nem volt oka aggodalomra: a házat riasztórendszer védte, melynek számkódjait csak ők ketten ismerték Larenzóval. A főnöke ráadásul ahhoz is ragaszkodott, hogy mindig kulcsra zárja az ajtót.

Nyikorogva kinyílt a tölgyfa bejárat. Valaki beütötte a riasztó kódját, a berendezés halk sípolással kikapcsolt.

Emma félrerakta a könyvet, és nyugtalanul felállt. Lorenzo sosem jött bejelentés nélkül. Általában rövid üzenetet küldött, így a lány előkészíthette a házat az érkezésére. De ha nem Lorenzo az... akkor vajon ki lehet?

Magas alak jelent meg az ajtóban. Emma megkönnyebbülten felnevetett.

– Lorenzo! Nagyon megijesztettél! Nem számítottam rád.

– Nem is terveztem, hogy idejövök.

Belépett a nappaliba. A fény az arcába világított. Nyúzott volt, és holtsápadt.

– Minden rendben? – kérdezte a lány riadtan.

– Mért ne lenne? Nem úgy nézek ki?

– Őszintén? Egyáltalán nem.

Emma kis mosollyal próbálta enyhíteni a szavai súlyát, de a szíve mélyén nagyon aggódott. Kilenc hónapja dolgozott házvezetőnőként a villában, de Larenzót még nem látta ilyen állapotban. Nem csupán fáradt volt és kimerült, de mintha legfőbb vonzerejét, karizmatikus életenergiáját is elvesztette volna.

– Talán beteg vagy? Hozhatok valamit?

– Nem vagyok beteg – felelte a férfi fáradt mosollyal. – De egy italt elfogadok.

Nem várta meg, hogy kiszolgálják. A bárpulthoz lépett, és töltött magának a whiskyből. Egyetlen hajtással eltüntette az italt.

Emma kissé elábrándozott. Sötét hajával, szürke szemével, atlétikus termetével Lorenzo igazán vonzó jelenség volt. Úgy csodálta a főnökét, ahogy mondjuk Michelangelo Dávidját csodálta volna a múzeumban.

Miután megkapta a házvezetőnői állást, eldöntötte, hogy nem fog naiv iskolás lányként viselkedni, vagyis nem szeret bele Larenzóba, aki más ligában játszik, és minden tekintetben elérhetetlen számára. Ha hinni lehetett a bulvárújságoknak, a férfi hetente váltogatta a szeretőit.

– A hónap vége előtt nem számítottam rád – mondta.

– Megváltoztak a terveim. – Lorenzo ismét töltött az italból. – De ugyebár ez nyilvánvaló.

Emma nem kérdezősködött tovább. Elvégre a főnöke volt, nem a bátyja, és különben sem ismerte valami jól. A kilenc hónap alatt Lorenzo csupán háromszor járt a villában, és akkor is csak néhány napig maradt. Többnyire Rómában élt, vagy üzleti úton volt a Cavelli Enterprises elnökeként.

– Értem – szólt Emma elgondolkodva. – Sokáig maradsz?

– Valószínűleg nem – felelte Lorenzo, és felhörpintette a whiskyt.

– De ma éjjel biztosan. Az ágyadon friss az ágynemű. Mindjárt bekapcsolom a fűtést a medencénél.

– Jó ötlet. Lehet, hogy utoljára még úszom egyet.

Emma a hátsó ajtón át kilépett a fedett teraszra, melynek közepén könnycsepp alakú medencét alakítottak ki. A teraszról csodás kilátás nyílt a környező hegyekre.

Eszébe jutott Lorenzo mondata: „utoljára még úszom egyet”. Lehet, hogy el akarja adni a villát? Sóhajtott egyet. A hűvös, fenyőillatú szicíliai levegő nyugtatóan hatott az idegeire. Csend volt, csak a szél borzolta a fák magasabban fekvő ágait. Kilométerekre volt a legközelebbi település. Hetente többször is lement, hogy elintézzze a vásárlásait, és hogy emberek között legyen. Néhány háziasszonnyal és boltossal össze is barátkozott.

Még egyszer végigjáratta tekintetét a ház előtt elterülő dombon. A sötétben csak a körvonala látszott. A villa kőfalán megcsillant a hold ezüst fénye. Emma szerette a nyüzsgést, a kalandokat, mégis jól érezte magát ebben az elhagyott házban, Szicília magas hegyei között.

Hiányozni fog, gondolta.

De lehet, hogy félreértette az egészet, és Lorenzo nem is akarja eladni a villát, hanem csak arra célzott, hogy úszik egyet, mielőtt visszatér Rómába.

Beindított a fűtést, majd elindult a ház felé. Ám ekkor egy sötét árnyék az útját állta. Ijedtében megbotlott, s el is esett volna, ha Lorenzo nem fogja meg a vállánál.

Egymással szemben álltak néhány pillanatig. Emma élvezte a meleg kéz érintését. Ez volt az első alkalom, hogy a férfi hozzáért.

Ám már el is vette a kezét, aztán hátrált egy lépést.

– *Scusi*.

– Az én hibám volt – szólt a lány.

Visszasietett a konyhába, és felkapcsolta a villanyt. A fény megnyugtatta, már a szíve sem vert olyan hevesen.

– Vacsoráztál már? – fordult Lorenzo felé. – Szívesen készítek valamit.

– Mért is ne? Csak gyorsan átöltözöm.

– Mit ennél?

– Bármit. Ne csinálj belőle ügyet.

Emma tanácstalanul nézett Lorenzo után. Még nem látta ennyire lehangoltnak és kimerültnek. Elgondolkodva vette szemügyre a hűtőszekrény szegényes tartalmát. Nem volt más otthon, csak fél tucat tojás, néhány szelet pancetta és egy darabka sajt. Kitette a pultra a hozzávalókat. Eldöntötte, hogy sonkás-sajtos omlettet fog sütni.

Éppen elkészült, mikor Lorenzo a konyhába lépett. Drága öltönyét kényelmes farmer-póló összeállításra cserélte. Sötét, fényes haja még nedves volt a tusolástól.

Emma már sokszor látta lezser öltözkében a főnökét, most mégis kalimpálni kezdett a szíve.

– Te nem eszel? – kérdezte Lorenzo, mivel csak egy teríték volt az asztalon.

– Már vacsoráztam.

Hiszen tíz óra is elmúlt. Ráadásul eddig sosem étkeztek együtt.

– Akkor legalább igyál velem egy pohár bort. Nincs kedvem egyedül lenni.

– Szívesen.

A férfi kiválasztotta a bort, közben Emma beszaladt a szobájába kardigánért. Kiültek a teraszra, és Lorenzo töltött a poharaikba.

A lány ivott egy kortyot.

– Ez aztán a bor – bólintott elismerően.

– Akkor élvezzük, amíg lehet.

Koccintottak. Emmát kíváncsivá tette a megjegyzés, de a férfi másfelé terelte a témát.

– Majdnem egy éve dolgozol nekem, mégsem tudok rólad szinte semmit.

– Rólam akarsz beszélgetni?

– Miért is ne?

– Hát mert... eddig nem nagyon voltál rám kíváncsi. Meg hát elég unalmas vagyok.

Lorenzo elmosolyodott. Fehér foga csak úgy ragyogott a sötétben.

– Azt inkább bízd rám, majd én eldöntöm.

Emma lassan megrázta a fejét. Egyre szürreálisabb ez az este, gondolta.

– Mire vagy kíváncsi?

– Hol nőttél fel?

– Mindenfelé. Édesapám diplomata volt.

– Tényleg, ezt már említetted a bemutatkozó beszélgetésünkön.

Arra a beszélgetésre Rómában került sor. Akkoriban Emma szobalányként dolgozott egy szállodában. Alkalmi munkákból tartotta fenn magát, s közben kalandor életet élt. Sokat utazott, és szenvedélyének, a fotózásnak hódolt.

– Nem zavar, hogy most ilyen magányosan és elvonultan élsz?

Emma megvonta vállát.

– Megszoktam az egyedüllétet – felelte.

Szerette is. Nem kötődött senkihez, nem voltak kötelezettségei, nem érthette csalódás. A magány hideg szele néha átfújta a szívén, de ezt az árat hajlandó volt megfizetni a szabadságért cserébe.

– Neked is tetszik itt – folytatta. – Valamiért mégiscsak megvetted ezt a birtokot.

– Igen, de én nem vagyok állandóan idefent.

– Ahogy mondtam: tetszik az itteni élet.

Lorenzo arckifejezésén látszott, hogy nem igazán hisz neki.

– De azért lettek itt ismerőseid, ugye?

– Igen, lett néhány.

– Mivel töltöd a szabadidődet?

– Sétálok, úszom, olvasok. Szerencsére egyedül is remekül elfoglalom magam.

– De ugye nem akarsz örökké így élni?

– Tán meg akarsz tőlem szabadulni? – viccelődött Emma.

Azonban Lorenzo komolyan gondolta a kérdést.

– Nem, egész biztosan nem.

– El akarod adni a villát? Keressek másik munkát?

A férfi gondterhelten a hajába túrt.

– Bármilyen történet is, kitűnő ajánlólevelet adok.

– Mi az, hogy „bármilyen történet is”? – Emma megrázta a fejét. – Ezt nem értem.

– Tudom, de most nincs kedvem beszélni róla. Hamarosan úgyis minden kiderül. – Lorenzo a medence felé intett a fejével. – Van kedved úszni egyet?

– Úszni?! – Emma bizalmatlanul kémlelte a vizet. – Nekem túl ez hideg.

– Nekem viszont nem.

A férfi bokszernadrágra vetkőzött. Nagy csobbanással landolt a vízben. Gyors tempóban úszott egy hosszt, aztán Emma felé intett.

– Gyere be! Remek a víz!

A lány megrázta a fejét.

– Csak most kapcsoltam be a fűtést. Biztos jéghideg.

– És ha jéghideg? – nevetett Lorenzo kihívón. A lány szeme akaratlanul is izmos felsőtestére tévedt. – Gyere bátran, ne félj!

Emma nem felelt. Nem hitte volna, hogy ilyen sok szürreális fordulatot tartogat ez az éjszaka.

– Gyere már! – nógatta a férfit, és kinyújtotta felé a kezét. – Egyszerűen csak ugorj be!

Abszurd és veszélyes volt az egész helyzet, Lorenzo hívásának mégis nehéz volt ellenállni.

– Gyáva!

Emma elnevette magát.

– Tényleg azt akarod, hogy bemenjek, igaz?

– Nincs kedvem egyedül úszni.

A lány testén végigfutott az izgatottság. Tudta, Lorenzo nem akarhat tőle semmit, mégis...

– Hát jó.

Levette a kardigánját, de magán hagyta a többi ruhát, és beugrott a medencébe. Jól sejtette: tényleg jéghideg volt a víz.

– Mindjárt kimegyek – mondta levegő után kapkodva.

– Azt sem hittem volna, hogy tényleg beugrasz – vigyorgott a férfit.

– Akkor rosszul hitted – szólta Emma, és úszott egy hosszt.

Nem tudott egyszerűen kiugrani a medence szélénél, mert nedves ruhái túl nehezek voltak. Hirtelen gyengéd érintést érzett a vállán, majd a kéz átfogta a derekát. Lorenzo néhány ügyes mozdulattal kisegítette a vízből.

Emma azonnal felpattant. Rettenetes zavarban volt, de nem nagyon értette az okát. Közben Lorenzo is elhagyta a medencét, majd látva, hogy házvezetőnője reszket a hidegtől, gyorsan a kezébe nyomott néhány fürdőlepedőt.

– Csavard ezeket magadra – mondta.

– Inkább átöltözöm.

Emma végignézett magán. Melle kirajzolódott a nedves póló alatt. Mellbimbója megkeményedett a hidegtől, ezt még a melltartó szövetén át is látni lehetett. Zavartan maga elé kapta a törülközőt.

Lorenzo ajka ismét szemtelen vigyorra húzódott.

– Azt hiszem, megyek lefeküdni – szólt a lány.

– Még maradj.

– De rettenetesen fázom.

– A törülközők mellett fürdőköpenyek is vannak. Vedd le a nedves ruhát, és bújj bele az egyikbe. Nem akarom, hogy megfázz.

Emma úgy döntött, nem ellenkezik tovább. Elvégre nagyobb baj is érhet egy lányt, mint hogy a holdfényben úszkáljon egy vonzó férfival. Ráadásul Lorenzo nem kezdett ki vele. Emma biztos volt benne: a munkaadója soha nem keveri az üzletet és a szórakozást.

Pedig én aztán nem bánám... – gondolta.

– Rendben.

A nyitott szekrényajtó mögött átöltözött.

– Mi volt a legjobb hely, ahol gyerekkorodban jártál? – érdeklődött Lorenzo, miután Emma csatalakozott hozzá a teraszon.

A lány elgondolkodott. A kérdés legalább elterelte a figyelmét arról, hogy milyen bitangul vonzó a főnöke... Emma nem nagyon értette, miért támadt fel benne ilyen váratlanul a vágy.

– Azt hiszem, Krakó – felelte. – Két évig éltünk ott, gyönyörű város. És te? Hol nőttél fel?

– Palermóban.

– De most leginkább Rómában élsz, igaz?

– Igen, mert ott van a Cavelli Enterprises központja. – Lorenzo összeszorította az ajkát. – Palermo soha nem tetszett.

– Miért?

– Túl sok a keserű emlék.

Úgy tűnt, többet nem hajlandó erről mondani, hiába vizslatta Emma kíváncsian.

Lorenzo tekintete végigfutott a hegyeken.

– Ez nagyon fog hiányozni – sóhajtotta.

– Tehát mégis el akarsz menni innen.

– Ezt így nem mondanám. – Lorenzo megrázkódott. – Köszönöm a vacsorát és a társaságot. Többet tettél értem, mint azt el tudnád képzelni.

Felpattant, gyorsan magához vette a poharát és a tányérját, aztán eltűnt a házban.

Emma egy ideig még a teraszon maradt, de hamarosan reszketni kezdett, hiába volt meleg a fürdőköpeny. Szívesen megvigasztalta volna Larenzót, csak hát nem tudta, mi baja lehet. Erős, büszke férfi volt, aki egy pillanatra kimutatta a sebezhetőségét. Holnapra biztos megbánja, hogy ilyen őszinte volt.

Magához vette a borosüveget, és ő is bement a házba. Lorenzo már lefeküdt. Emma még gyorsan bekapcsolta a mosogatógépet, aztán maga is nyugovóra tért.

Egy pillanatig habozott, mert elfogta a vágy, hogy bekopogjon a férfi ajtaján. Ám az egész gyorsan tovatűnt: vett egy nagy levegőt, és elindult a saját szobája felé.

2. FEJEZET

Lorenzo nem tudott aludni – az elmúlt napok eseményei után nem volt ebben semmi meglepő. Egy ideig fáradtan bámulta a plafont, aztán sóhajtva feltápászkodott az ágyról.

Hajnali két óra volt. Egy rezzenést sem lehetett hallani a villában. Lorenzo azon tűnődött, hogy mennyi ideje lehet még: vajon már hajnalban jönnek érte, vagy valamivel később, normálisabb időpontban?

Lement a lépcsőn. Nem gyújtott villanyt, nem akarta megzavarni a ház meghitt légkörét. Rómában is maradhatott volna, de képtelen volt elviselni a tétlenséget. Meg hát el is akart búcsúzni attól a helytől, amelyre az otthonaként gondolt. Bertrano biztos megmondta a rendőröknek, hol találják. Csupán órák kérdése, és érte jönnek Palermóból.

Ki akarta használni a maradék időt. Bement a zeneszobába, és végigsimított a zongorán, néhány billentyűt is lenyomott. Aztán átment a nappaliba, és megállt a sakktáblánál, mely egy kis asztalon állt, közvetlenül az ablak előtt.

Bertrano tanította meg a játékra, sok estét töltöttek sakkozással. Hogy volt képes Bertrano elárulni? Hiszen apaként tekintett rá! Biztosan nem hirtelen ötlettől vezérelve történt. Atyai barátja hónapokat töltött azzal, hogy elvezesse hozzá a nyomokat.

Miért nem fogtam gyanút időben?

Dühösen leseperte az asztalról a sakkfigurákat.

Hirtelen felfogta, milyen hatalmas veszteség éri hamarosan. Arcát a kezébe temette, és lehunyta a szemét.

Hogy tehetted ezt velem, Bertrano? Hiszen szerettelek!

– Lorenzo?

Megfordult Emma bizonytalan hangját hallva. A lány csupán pamutsortot és pólót viselt. A vékony anyagon át kirajzolódott a keble vonala.

Lorenzo hirtelen megkívánta, emellett váratlan irigységet érzett házvezetőnője gondtalan élete miatt.

– Nem tudsz aludni?

Emma közelebb lépett. Észrevette a földön heverő sakkfigurákat.

– Nem. – A férfi hátat fordított a lánynak, és a kandallóba készített gyújtósra és fahasábokra pillantott. – Hideg van idebent.

Lehajolt, és begyújtott a kandallóba. Emma közben összeszedte a sakkfigurákat.

– Lenne kedved játszani? Úgy tűnik, egyikünk sem tud aludni – szólt a férfi.

– Miért is ne?

Emma helyet foglalt a sakkasztal melletti karosszékekben.

– Világos indít.

A lány az ajkába harapott. Nagyon meg akarta fontolni az első lépést. Szép volt és kívánatos, Larenzóban ismét lánggra kapott a vágy.

Emma lépett, majd elmosolyodott.

– Megsemmisítő vereségre számítok – mondta.

– Megtörténhet.

Larenzónak nagyon tetszett a lány. A tűz fénye arany színűre színezte a bőrét, zöld szeméből is arany tüzű, vidám szikrák pattogtak. Kényelmesen ült a karosszékekben, bokája a férfi lábához ért.

Mindketten összerezzenek, de úgy tettek, mintha semmi sem történt volna. Némán folytatták a játékot hosszú perceken át.

– Még négy lépés, és sakk-matt – jegyezte meg Lorenzo.

– Tudtam, hogy ez lesz!